

1. Měl sedmnáctou desítku a žízeň pořád rostla
a podobal se těžítku, jak seděl, čuměl do skla,
ani si nebyl ulevit, měl s sebou asi pleny,
za celej večer neřek' nic, jen šilhal do tý pěny.
2. Seděl jsem rovnou naproti, už zůstali jsme sami,
jen pingl se sklem rachotí, a u baru dvě dámy,
pak najednou, když vytáhnul osmnáctýho bůra,
řek': "Chlapče, máš dvě možnosti: bejt lustr nebo můra."
3. Tak nevím, je to Sokrates anebo místní kretén,
kdyby řek' třeba "chcípl pes" nebo "je teplej květen",
dopil poslední sklenici, pak vstal a říká, že jde,
a dal se stezkou k silnici, co ke hřbitovu vede,
a dal se stezkou k silnici, co ke hřbitovu vede.
4. To jsem ho viděl naposled, jak zmizel u hřbitova,
jen pár dnů se mi vrací zpět ta jeho zvláštní slova,
pak zapomněl jsem, jak šel čas a utek' nákej pátek,
[: napad' sníh, přišel listopad, kdy míval táta svátek. :]
5. Tak bloumám ztichlým hřbitovem v ruce s tím keřem růží
a najednou, no čert to vem, všude mám husí kůži,
tam pomník stál, jen spadaná na něm ze stromů kůra,
jméno [: a nápis: "Máš dvě možnosti: bejt lustr nebo můra."
:]